

စိုးစိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေကပ်ချွန်

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကောင်းကင်

L နီ

အခန်း (၁)

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော အေးမြသည့် လေန အေးတို့ က သွယ်လျလှပအိန္ဒိယစွာ ဖြာဝေနေသော နှိုင်း၏ ဆံနွယ်နှင့် လုံချည်အနားစများကို တဖျပ်ဖျပ် လွင့်မျောရိုက်ခတ်နေ၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသည့် ဘန်ဂလို၏ ဝရန်တာလက်ရန်း ကို မှီနွဲ့ရပ်လျက် အဆုံးအစမရှိသော ရေပြင်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဘာဝအလှမြင်ကွင်းကို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ယခု နှိုင်းရောက်ရှိသောနေရာက နှိုင်း၏ ချစ်သူရှိသော နေရာနှင့် မိုင်ပေါင်းများ စွာဝေးသော ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

လရောင်လွှမ်းခြုံထားသော ရေပြင်က ကဗျာဆန်လျက်။ လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။

သို့သော်လည်း လှသောညနှင့် လတို့ ၏ အလှကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်တို့ ၏ သဘာဝအလှများကို ဖမ်းစားနိုင်လောက်အောင် နှိုင်း စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းကွာလျက်။ နှလုံးသားတို့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေလျက်ရှိ၏။

နှိုင်း၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အခုလောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ရတာမျိုး၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော ခံစားမှုမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။

လူသားအားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေချိန်မှာ နှိုင်းသာလျှင် အိပ်စက်ရန် မေ့လျော့နေသူဖြစ်သည်။ ။

နှိုင်းရဲ့ ဘဝ၊ နှိုင်းရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးဖြင့် ပေးအပ်၍ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ရသော နှိုင်း၏ ချစ်သူကတော့ နှိုင်းလို အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ခံစားနာကျင်ရသော နှလုံးသားရှိနေမည့်သူမျိုး မဟုတ်။ နောင်တကင်းကင်းနှင့် ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို နေပြနိုင်သည့်သူ။

နှိုင်းဆိုတဲ့ သူမကသာ...။

အရှုံးတွေကို ရင်မှာ ပိုက်ထားရသည့် အဖြစ်တွေနဲ့ လေ။

မောင့်ကို နှိုင်း မုန်းချင်သည် ။ မေ့ပစ်ချင်သည် ။

မောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှိုင်း ဘယ်တော့မှ သတိမရနိုင်တော့မယ့် မေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘယ်တော့မှ သတိမရရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲ။ အခုတော့ နှိုင်း ရင်နာစွာ မောင့်ကို သတိရနေမိသည် ။ မုန်းချင်မေ့ချင်ပေမယ့် မုန်းမေ့လို့ မရနိုင်သေး။

ဒါကိုပဲ နှိုင်း ရင်နာရတာပါ။

"နိုင်း"

"ညီမလေး"

နောက်ပါးဆီမှ တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် မမလှိုင်း၏ ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် နှိုင်း လှည့်မကြည့်မိ။

ဖွဖွနင်းလျှောက်လာသော မမလှိုင်းခြေသံက နှိုင်းအနားမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

"နှိုင်းရယ် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ မမလှိုင်း နှိုင်းကို ကြည့်နေတာ

ကြာပြီ၊ နှိုင်းပုံစံက စိတ်နဲ့ ကိုယ် ကင်းကွာနေသလိုပဲ"

"ဟုတ်လား မမလှိုင်း၊ နှိုင်းပုံစံက အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီလား"

နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့် နှိုင်းအသံက တိုးတိတ်အက်ကွဲလျက်။ ကိုယ့်အသံကိုပင် နှိုင်း မမှတ်မိသည် အထိ နာကျင်မှုတွေက နှင့်နေ၏။

မမလှိုင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည် ။

"အပြင်မှာ သိပ်အေးနေပြီ နှိုင်း၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး အနားယူလိုက်ပါလား ကလေးရယ်"

မမလှိုင်းအသံက နှိုင်းအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာ နွေးထွေးမှုအပြည့်။ လောကကြီးမှာ မမလှိုင်းလောက် နှိုင်းကို ချစ်နိုင်၊ ကြင်နာနိုင်မည့်သူ မရှိ။ ဒါကလည်း နှိုင်းနှင့်ပတ်သက်လာတိုင်း မမလှိုင်းထံတွင် အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်သည် ။

ထိုအတွက် မမလှိုင်းကို နှိုင်း အမြဲ ကျေးဇူးတင်နေမှာ ပါ။

မောင်သာ နှိုင်းအပေါ်မှာ မမလှိုင်းလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့၊ ဂရုစိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နှိုင်းဘဝ ဘယ်လောက်များ ပျော်လိုက်မည်မသိ။

အခုတော့...။

မောင်က နှိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုအတွေး ထိုစိတ်ကူးမျိုးပင် မရှိခဲ့။

ပြည့်တင်းနီရဲသော နှိုင်းနှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးလေးထက် နာကျင်သော အပြုံးလေး တစ်ခု ကြေကွဲစွာ စွန်းထင်းသွားသည် ။

"နှိုင်း"

မမလှိုင်းအသံက စိုးရိမ်ကြင်နာမှုတွေနှင့်။

"နှိုင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမလှိုင်း"

အလိုက်သိစွာပင် မမလှိုင်းကို နှိုင်းက ဘာစကားမှ မပြော။ နှိုင်းအနားမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေ၏။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည် ။ နှိုင်းက နေရာမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမြဲ။

မမလှိုင်းက နှိုင်းအနားမှာ အတူရပ်လျက် ညအမှောင်ထုကို ငေးနေ၏။

နက်မှောင်သော ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ လင်းလက်တောက်ပသော ငွေကြယ်ပွင့်ပေါင်း များစွာက နှိုင်းကို သနားကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်နေ၏။

ရေပြင်ဆီမှ လှိုင်းပုတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည် ။ မမလှိုင်းအကြည့်တွေက နှိုင်းထံ ရောက်လာ၏။

"နောင်တ ရနေပြီလား နှိုင်း"

ထုံးစံအတိုင်း မမလှိုင်းအသံက နူးညံ့လျက်။ အပြစ်တင်လိုမှု အရိပ်အငွေ့မျှပင် မပါဝင်။

ထိုအတွက် နှိုင်းမှာ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ မာနနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော နှိုင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တကယ်ရောမှန်ကန်ရဲ့ လား။

ထိုအတွေးက နှိုင်းနှလုံးသားကို အဆုံးအစမရှိ နာကျင်သွားစေသည်

။

ဒါဟာ နှိုင်းအတွက်လား။

မောင့် အတွက်လား။

နှိုင်းကိုယ်နှိုင်း မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။ သေချာတာကတော့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှိုင်း နောင်တမရ။ ဒါကိုတော့ မမလှိုင်းကို သိစေချင်၏။

"သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းရင်ထဲမှာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး မမလှိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်း ဝန်ခံပါတယ်၊ နှိုင်းရင်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတယ်"

နှိုင်းအသံက ဟိုးအဝေးက ပျံ့လွင့်လာသလိုမျိုး တိုးတိတ်လျက်။

"ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အားလုံးကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်ဖို့ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ နှိုင်းရယ်"

"နှိုင်းအနေနဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အချိန်ယူသင့်တယ်လို့ မမလှိုင်း ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ အခုအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှိုင်း ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူးဆိုတာလည်း မမလှိုင်း သိတယ်"

"ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုတော့ မမလှိုင်း ပြောရတယ်၊ အဲဒါက နှိုင်းဆီမှာ ရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမှန်သမျှ အားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆိုတာပဲ"

"ဒါကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး လို့ မငြင်းနဲ့ နော် နှိုင်း၊ မမလှိုင်းက နှိုင်းကို အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်စေချင်တဲ့ သူဆိုတော့ ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်မိတယ်၊ အခုလို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတာကိုလည်း မမလှိုင်း မကြည့်ရက်ဘူးကွယ်"

ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည့် နှိုင်းနှလုံးသားအတွက် ဒီထက်ပိုပြီး နှိုင်းဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်ချင်တော့။

နာကျင်ကြေကွဲသည့် နှလုံးသားမှ ခံစားမှုတွေကြောင့် နှိုင်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာတာကို ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်နိုင်၏။

"တော်ပါတော့ မမလှိုင်းရယ်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားလုံးဟာ ပြီးခဲ့

ပါပြီ၊ နှိုင်းဘက်က သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မမှားခဲ့ဘူး"

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သော ချစ်သူ နှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့။

နှိုင်း ... မမှားဘူး။

ဒီလိုပြောလိုက်သည့်ခဏမှာ နှိုင်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို လက် ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဆုပ်ခြေဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို နင့်စူးသောဝေဒနာက ရင် မှာ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လာ၏။

ဘုရားရေ...။

ဒါဟာ နှိုင်း သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူက ပေးလိုက်တဲ့ ဝေဒနာတွေတဲ့ လား ။

နှိုင်းချစ်သူက ပေးအပ်လိုက်တဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ ဘဝတစ်သက်တာ အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

နေထွဋ်သွေးဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက် နှိုင်းဘဝထဲကို အချစ် တွေ့နဲ့ အတူ ဝင်ရောက်လာသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်းတွေများကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ပေးအပ်ခဲ့သူဖြစ်သည် ။

နေထွဋ်သွေးအပေါ် ချစ်ခဲ့သော နှိုင်းအချစ်တွေက နှိုင်းနှလုံးသားမှ နေရာပြည့်။ မြတ်နိုးနှင့်သီးစွာ ရူးလောက်အောင် ချစ်ခဲ့မိသူ။

ထိုအတွက် အပြစ်ရှိသူက နှိုင်းပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည် ။

နှိုင်း ချစ်ခဲ့မိသူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစွာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ၊ အတ္တကြီးစွာ ရယူလိုသူဖြစ်ပြီး သူထံက ပေး ဆပ်မှုများကိုတော့ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန် ဝန်လေးတတ်သူ၊ ကြောက်ရွံ့တ

တံသုတစ်ယောက်။

နှိုင်းကို ကြည့်တတ်သော မောင့်အကြည့်တွေက နှိုင်းဆိုတာ သူ့
အတွက် အချိန်မရွေး ဆော့ကစားစရာ၊ အပျင်းပြေစရာ အရုပ်လေးတစ်
ရုပ်လို အမြဲတမ်း အပေါ်စီးမှ အသာစီးရသော အပြုံးမျိုးနှင့် နှိုင်းကို မထိ
တရီ ကြည့်တတ်သည်။ ။

နှိုင်းကတော့ မောင့်အကြည့်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည့်
တိုင် ထိုအကြည့်များ အောက်က ရုန်းထွက်ရန်ကိုလည်း မကြိုးစားခဲ့။

မောင့်ကို နှလုံးသားက နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မိသွားသည့်အတွက် မိန်းမ
တစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာန်မာနတို့ လျှော့ချ
ပြီး မောင့်ခြေဖဝါးအောက်မှာ ထားရစ်ခဲ့ဖို့ အထိများ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

ဟင့်အင်း...။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို နှိုင်း မုန်းသည် ။ အဖြစ်လည်း မခံနိုင်။ မောင့်ကို
နှိုင်း သေလောက်အောင် ချစ်နေပါစေ။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ
၊ မာန်မာနတို့ ကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် အဖြစ်မျိုး နှိုင်း ခွင့်မပြု။

နှိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှိုင်း နောင်တမရ။ နှိုင်း အခုလို ဆုံးဖြတ်
လိုက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစွာ၊ အတ္တကြီးမားသော မောင်ဟာ
နှိုင်းနောက်ကွယ်မှာ ကျိတ်ပြီး ပေါက်ကွဲမနေဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ
။

အတွေးတွေနှင့် နှိုင်း မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ မှီ တ်ချလိုက်တော့
ပူနွေးစိုစွတ်သော မျက်ရည်စတွေက နှိုင်းပါးပြင်ဆီသို့ စီးဆင်းလိမ့်ကျ
လာ၏။

နှိုင်း မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ မမလှိုင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

"နှိုင်း.. ညီမလေး"

"ကျေးဇူးပြုပြီး နှိုင်းကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့ မမလှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းနှလုံး သားတွေ မခံစားနိုင်တော့လို့ ပါ"

တုန်ခါ အက်ကွဲနေသော စကားသံတွေ နှိုင်းနှလုံးသား သွေးစက် တွေနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာရခြင်းဆိုတာ နှိုင်းပဲသိသည်။ ။

"ဝမ်းနည်းနေပြီလား လှိုင်း"

မမလှိုင်းစကားကို နှိုင်း ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

ဝမ်းနည်းနေပြီလားတဲ့ ။

ဟင့်အင်း... နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိ။ နှိုင်းအခု ခံစားနေရ တာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေလား။ မမလှိုင်းက နှိုင်း၏ အေးစက်နေသော လက်လေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

"မမလှိုင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညီမလေး"

"ဟင့်အင်း.. နှိုင်းကို မမလှိုင်း ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရပါဘူး မမရယ်"

"ညီမလေးရယ်"

မမထံမှ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုက နှိုင်းရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဖြေသိမ့်နိုင် စွမ်း မရှိခဲ့။

မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ကြိုးစားမေ့ပစ် ပေမယ့် မအောင်မြင်တာကို နှိုင်းလည်း မတတ်နိုင်။

ဒါဟာ နှိုင်းရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုဆိုတာ သိရတော့ နှိုင်းရင်အစုံမှာ ပို၍ နာကျင်သွားသည်။ ။

နှိုင်း မောင့်အနားက ခွဲခွာရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ လည်း ရှုံးနိမ့်မှာ ကို

ကြောက်ရွံ့၍ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မောင့်ပုံရိပ်တွေ နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေရသနည်း။

သေချာတာက နှိုင်း နေထွဋ်သွေးဆိုသည့် မောင့်ကို ခုချိန်ထိတိုင် နှိုင်း နှလုံးသားမှ နေ မေ့၍ မရသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
